

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/142/2021
Identifikačné číslo spisu: 4111203858
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4111203858.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudcov JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobcu GENARO INVESTMENTS LIMITED, so sídlom 229 Arch. Makariou III Ave, Meliza Court, 4th Floor, 3105 Limassol, Cyprus, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bukovinský & Chlípala, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Svätoplukova 30, IČO: 35 918 098, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/45/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. marca 2021, sp. zn. 25Co/78/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Vo vyššie uvedenej právnej veci sa žalobca, po čiastočnom späťvzati a pripustení zmeny žaloby, domáhal voči žalovanej náhrady škody vo výške 2 849 027,68 eura, úroku z omeškania vo výške 18 % ročne zo sumy 2 220 699,73 eura od 02.02.1999 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Nitra vyznačil na neprávoplatnom rozhodnutí doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, čím došlo k vzniku škody, pretože žalobcovi, resp. jeho právnym predchodcom bola odňatá možnosť domáhať sa uspokojenia pohľadávky zo zmluvy o úvere speňažením nehnuteľností, ktoré boli predmetom záložného práva v zmysle záložnej zmluvy.

2.1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“, alebo „okresný súd“) rozsudkom (druhým v poradí) z 15. januára 2020, č. k. 19C/45/2011-555, žalobu zamietol; žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a štátu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.2. Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo zistené, že postup súdu, ktorým na rozhodnutí - voči ktorému bolo podané a súdu i doručené odvolanie - vyznačil doložku právoplatnosti, je možné považovať za nesprávny. Prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu,

ktorým je existencia neprávneho úradného postupu súd mal za preukázaný. V prejednávanej spore na základe zistených skutkových okolností bolo možné pripustiť, že žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi vznikla škoda tým, že nedosiahol uspokojenie svojej pohľadávky voči spoločnosti NITRAFROST a.s. v plnej výške. Výšku škody, ktorú žalobca od žalovanej v tomto konaní požadoval, súd presne vyčíslenú nemal. Pri posudzovaní príčinnej súvislosti ako tretieho predpokladu náhrady škody v zmysle zákona uviedol, že právny predchodca žalobcu mal vedomosť o tom, že záložné právo zriadené v jeho prospech bolo z listov vlastníctva vymazané, hoci byť vymazané nemalo. Napriek vedomosti o uvedenej skutočnosti sa nepokúsil účinným spôsobom uvedený stav zvrátiť. Právny predchodca žalobcu inicioval viacero súdnych konaní (podal návrh na obnovu konania, návrh na vydanie predbežného opatrenia, podnet na podanie mimoriadneho dovolania, či sťažnosť), ani v jednom z uvedených konaní nebol úspešný a ani jedno z týchto konaní nevedlo k uspokojeniu jeho pohľadávky voči spoločnosti NITRAFROST a.s. z predmetu zálohu. Podľa názoru súdu právny predchodca žalobcu mal možnosť aj napriek výmazu záložného práva z listov vlastníctva, domáhať sa uspokojenia z predmetu záložného práva a v prípade jeho spornosti podať žalobu o určenie povinnosti strpieť výkon záložného práva. Okresný súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu mal túto možnosť aj za situácie, že predmet záložného práva, bol spoločníkom NITRAFROST a.s. vložený do základného imania spoločnosti EISPRO, s.r.o. ako nepeňažný vklad. Nakoľko spoločnosť NITRAFROST a.s. bola majoritným spoločníkom spoločnosti EISPRO, s.r.o. (obchodný podiel 99,95 %) je zrejmé, že spoločnosť EISPRO, s.r.o. musela mať vedomosť o záložnom práve. Okrem uvedeného prepojenia z výpisov z obchodného registra spoločností EISPRO, s.r.o. a NITRAFROST a.s. bolo zrejmé personálne prepojenie spoločností EISPRO, s.r.o. a NITRAFROST a.s. Pokiaľ vo vlastníckych a riadiacich štruktúrach týchto spoločností figurovali rovnaké osoby, súd sa domnieval, že o existencii záložného práva právneho predchodcu žalobcu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve spoločnosti NITRAFROST a.s. musela mať vedomosť i spoločnosť EISPRO, s.r.o. Za uvedenej situácie neprichádzala do úvahy dobromyseľnosť spoločnosti EISPRO, s.r.o. vo vzťahu k nadobúdanému nepeňažnému vkladu do jej základného imania. Záložné právo preto aj napriek jeho výmazu nezaniklo, naďalej existovalo a právny predchodca žalobcu mal možnosť domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky z predmetu záložného práva. Za situácie, kedy záložné právo nezaniklo a žalobca (resp. jeho právny predchodca) sa nedomáhal uspokojenia z predmetu záložného práva a týmto mu vznikla škoda, súd konštatoval absenciu bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vzniknutou škodou. Škoda, ktorej náhrady sa v tomto konaní domáhal, vznikla až v dôsledku pasivity žalobcu a jeho právneho predchodcu, resp. toho, že títo zvolili nesprávne právne prostriedky ochrany svojich práv.

3.1. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 17. marca 2021 sp. zn. 25Co/78/2020, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Po skutkovej a právnej stránke sa v celom rozsahu stotožnil [§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] s odôvodnením napadnutého rozsudku a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol ďalšie dôvody.

3.2. Zo skutočností tvrdených a preukazovaných žalobcom nevyplývala priama (bezprostredná) príčinná súvislosť medzi neuspokojením pohľadávky právneho predchodcu žalobcu dlžníkom a nesprávnym úradným postupom, najmä z nich nevyplývalo, že právny predchodca žalobcu uplatnil všetky prostriedky, ktoré mu zmluva a úverové podmienky umožňovali, aby dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky ešte pred začatím konania o neplatnosť záložnej zmluvy, ani bezprostredne po jeho skončení. Z uvedených dôvodov nebolo možné prijať záver, že medzi vymedzenou ujmou a nesprávnym úradným postupom je daná príčinná súvislosť a súd prvej inštancie správne konštatoval, že existencia príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom v konaní preukázaná nebola.

3.3. K podstatným námietkam žalobcu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 CSP uviedol, že žalobca mal možnosť domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky výkonom záložného práva, prípadne podať žalobu o určenie povinnosti strpieť výkon záložného práva. Navyše sa mohol domáhať uspokojenia svojej pohľadávky výkonom záložného práva už pred začatím konania sp. zn. 28Cb/119/98. Právny predchodca žalobcu však tieto možnosti nevyužil. Vo vzťahu k spoločnosti EISPRO, s.r.o., je plne aplikovateľné ustanovenie § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.1992 do 31.12.2002. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nepeňažný vklad do základného imania spoločnosti s

ručením obmedzeným je záväzok na základe zmluvy, v danej veci spoločenskej zmluvy. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v čase realizácie nepeňažného vkladu do základného imania spoločnosti EISPRO, s.r.o. nebola splnená podmienka existencie záložného práva uviedol, že zápis v katastri nehnuteľností len konštatuje právo, ktoré však vzniká na základe zmluvy, resp. inej listiny, napríklad právoplatného súdneho rozhodnutia. Ak zmluva neexistuje, či rozhodnutie nie je právoplatné, zápis, alebo jeho výmaz sám o sebe nemôže vyvolať záväzkovoprávny (obligačný) účinok na vznik, zmenu, či zánik práva. Zároveň poukázal na zistenia súdu prvej inštancie o personálnom prepojení spoločnosti NITRAFROST, a.s. a spoločnosti EISPRO, s.r.o., z ktorých vyplýva, že obe spoločnosti, prostredníctvom členov svojich orgánov, museli mať vedomosť o podaniach právneho predchodcu žalobcu (návrh na obnovu konania, návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia, podnet na mimoriadne dovolanie), ktoré výrazne spochybňovali akýkoľvek subjektívny právny názor, že záložné právo neexistuje. S tvrdením žalobcu, podľa ktorého nemal žiadnu zákonnú možnosť a účinný právny prostriedok domáhať sa určenia záložného práva resp. jeho výkonu v období od 20.11.1998 do 26.11.2009, sa odvolací súd nestotožnil. Podľa jeho názoru sa žalobca mohol domáhať uspokojenia z predmetu záložného práva, prípadne podať žalobu o určenie povinnosti strpieť výkon záložného práva, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Napokon doplnil, že žalobcom uvádzaná judikatúra je v predmetnej veci nepoužiteľná.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že jeho prípustnosť vyvodil z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie a vec krajskému súdu vrátil späť. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd o.i. sa nevysporiadali s jeho argumentáciou. Závery odvolacieho súdu o tom, že predstavitelia spoločností NITRAFROST, a.s. a EISPRO, s.r.o. mali (museli mať) vedomosť o podaniach právneho predchodcu žalobcu, sú podľa dovolateľa arbitrárne a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V ďalšej časti dovolateľ namietal, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/103/2011 a sp. zn. 7Cdo/27/2011. V tejto súvislosti vyslovil svoj právny názor, že ku škode by neprišlo, ak by nedošlo k nesprávnemu úradného postupu vyznačením doložky právoplatnosti. Napokon žalobca predložil najvyššiemu súdu ďalšie otázky, od vyriešenia ktorých podľa neho záviselo napadnuté rozhodnutie: a) je ustanovenie § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné od 30.7.1997 do 10.10.1999 aplikovateľné na nepeňažný vklad do základného imania spoločnosti, pričom predmetom vkladu je nehnuteľný majetok?; b) možno sa úspešne domáhať výkonu záložného práva, ak tomu v rozhodnom čase bráni právoplatné rozhodnutie o neplatnosti záložnej zmluvy?; c) môže súd dospieť k skutkovému záveru, že nejaká osoba vie, resp. musí vedieť o nejakej skutočnosti, ktorá nie je všeobecne známa, bez toho, aby bol vykonaný na preverenie tejto subjektívnej vedomosti akýkoľvek dôkaz?

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že v zmysle ustanovení CSP je nedôvodné a navrhla, aby dovolací súd dovolanie v zmysle § 447 písm. f/ CSP odmietol. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie je dostatočne a riadne odôvodnené. Ďalej poukázala na skutočnosť, že posúdenie príčinnej súvislosti je otázka skutková a otázky, ktorými odôvodnil dovolateľ prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie sú otázkami zásadného právneho významu a jedna z otázok je pre posúdenie prejednávaneho prípadu irelevantná.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, nie však dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd najskôr skúmal existenciu prvého z dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov, ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ v dovolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a jeho nedostatočné odôvodnenie.

11. K námietkam žalobcu týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne

odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

12. Vo svetle uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalobcu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že neboli splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu najmä, že nebola preukázaná príčinná súvislosť. Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami odvolateľa - žalobcu. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Dovolateľ v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v základnom konaní.

13.1. Dovolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ dovolateľ tvrdil, že jeho právnomu predchodcovi v uplatnení záložného práva bránilo „právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnosti záložného práva“, táto argumentácia napriek snahe žalobcu nedáva logiku, nakoľko samému predchodcovi, keďže podal odvolanie proti predmetnému rozsudku, muselo byť jasné, že rozsudok o neplatnosti záložného práva nemôže byť právoplatný, pretože mu nebolo doručené rozhodnutie o jeho vlastnom odvolaní.

13.2. Ako uvádza v bode 58. svojho rozhodnutia okresný súd, škoda ktorej náhrady sa žalobca v tomto konaní domáha, vznikla až v dôsledku pasivity žalobcu a jeho právneho predchodcu, resp. toho, že títo zvolili nesprávne právne prostriedky ochrany svojich práv. S týmto záverom sa odvolací súd stotožnil, pričom oba konajúce súdy tento záver aj dostatočne a logicky odôvodnili. Poukázal na to, že žalobca, prípadne jeho právny predchodca mohol podať návrh na výkon záložného práva, prípadne sa domáhať určenia povinnosti strpieť výkon záložného práva, keďže vedel, že záložné právo nezaniklo ani o jeho neexistencii nebolo právoplatne rozhodnuté. Pre meritum veci je podstatná vedomosť strany žalobcu o existencii a možnosti domáhať sa záložného práva a jeho pasivity resp. nesprávnosť postupu, ktorý zvolil a nie potenciálna úspešnosť predmetného návrhu.

13.3. Takisto pre účely konania o náhrade škody za nesprávny úradný postup nie je podstatný záver o tom, či záložné právo malo pôsobiť proti spoločnosti EISPRO s.r.o. a o splnení podmienok podľa ustanovenia § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 30.7.1997 do 10.10.1999. Takéto zisťovanie by bolo predmetom konania, ak by sa právny predchodca žalobcu domáhal výkonu záložného práva, ktoré (a sám o tom vedel) napriek pochybeniam ako vecné právo existovalo. Dôvodom, pre ktorý vznikla škoda, ktorej sa žalobca domáha, bola podľa odvolacieho i prvoinštančného súdu skutočnosť, že žalobca ani jeho právni predchodcovia si správnymi právnymi prostriedkami neuplatnili záložné právo, ktoré nezaniklo, napriek tomu, že si ho uplatniť mohli. Tento záver oba konajúce súdy, okresný v bode 57. a 58. a krajský najmä v bode 26. aj dostatočne vysvetlili. Odvolací súd sa vysporiadal i s úlohou akú v predmetnej súvislosti zohrala spoločnosť EISPRO, s.r.o. Pokiaľ sa žalobca domáhal vysvetlenia splnenia podmienok § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka, v súvislosti s vedomosťou tejto spoločnosti o existencii záložného práva, to pre prebiehajúce konanie nie je podstatné, predmetom preukazovania by to bolo v prípade, ak by sa právny predchodca žalobcu rozhodol uplatniť si záložné právo priamo alebo prostredníctvom žaloby v inom konaní.

13.4. K námietke žalobcu, že súdy sa nezaoberali jeho argumentáciou - že neuplatnenie si záložného práva nespôsobilo neexistenciu príčinnej súvislosti, maximálne išlo o spoluzavinenie poškodeného - treba

povedať, že aj odvolací súd dospel k záveru, že ide o neexistenciu príčinnej súvislosti. Keďže z dvoch možností stojacich proti sebe odôvodnene konštatoval existenciu jednej (absencia príčinnej súvislosti), nemusel sa zaoberať existenciou druhej, pretože to implicitne vyplýva z kontextu tohto záveru. Konajúce súdy nespochybňovali ani objektívnu povahu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, avšak ako príčinu škody, ktorá žalobcovi a jeho právnym predchodcom vznikla, vyhodnotili jeho postup pri uplatnení jeho práva. Odvolací súd sa vysporiadal i s judikatúrou, na ktorú žalobca poukazoval, pričom uviedol, že jej použitie v súdnej veci nie je možné.

13.5. Dovolací súd dodáva, že takéto odôvodnenie odvolacieho súdu dostatočne vysvetľuje závery, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby v súdnej veci. Odvolací súd sa aj k podstatným námietkam presvedčivo a komplexne vyjadril. Ako je uvedené vyššie s poukazom na judikatúru ústavného súdu porušením práva na spravodlivý proces nie je, nespokojnosť dovolateľa s tým, ako sa odvolací súd vysporiadal s jeho námietkami, pokiaľ neboli pre rozhodnutie krajského súdu podstatné.

14. Dovolací súd po zistení, že dovolanie žalobcu je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, avšak nedôvodné, pristúpil k skúmaniu existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

15.1. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15.2. V ustanovení § 421 ods. 1 CSP je zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu.

16. Pre všetky (tri) procesné situácie, v ktorých ustanovenie § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna, teda v žiadnom prípade nie otázka skutková. Civilný sporový poriadok v § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Dovolateľ je povinný uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17. V súdnej veci žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd je toho názoru, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je nutné vykladať v súvislosti s ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

18. Právnou úpravou dovolania v CSP sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o otázku

skutkovú). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

20. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd zdôrazňuje, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

21.1. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol, že odvolací súd nezohľadnil právne závery vyslovené v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/103/2011 a sp. zn. 7Cdo/27/2011, ktoré citoval. Odvolací súd vôbec nepreskúmal, či by škoda vznikla, ak by k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo. Podľa názoru dovolateľa by ku škode nedošlo, keďže by mohol pristúpiť k výkonu záložného práva. Význačenie doložky právoplatnosti bolo rozhodujúcou a podstatnou skutočnosťou, ktorá spôsobila vznik škody na strane dovolateľa.

21.2. Vo svojej podstate teda žalobca namietal, že odvolací súd nesprávne ustálil, že postup žalujúcej strany bol jedinou príčinou, ktorá spôsobila vznik škody. V prejednávanej veci bola spornou existencia príčinnej súvislosti ako základného predpokladu zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa názoru dovolacieho súdu tento predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu splnený nebol. Vylučovali ho totiž zistené fakty, a to skutočnosť, že nebyť nesprávneho úradného postupu aj pri riadnom behu udalostí by pri nezmenení ďalších okolností ku škode žalobcu došlo.

22.1. Ako je uvedené v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/7/2013 príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala.

22.2. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť.

22.3. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku

(konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law - PETL), ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademickej obce i právnej praxe) právnický vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad zodpovednosti za škodu (porovnaj Luboš Tichý, Jiří Hrádek et al., Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod, Univerzita Karlova v Praze 2010, str. 89). Podľa týchto princípov (čl. 3:104, bod 1), ak určitá skutočnosť viedla neodvratne k spôsobeniu škody, následná skutočnosť, ktorá by sama spôsobila tú istú škodu, nemôže byť braná do úvahy (nemožno na ňu brať zreteľ).

22.4. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Otázku príčinnej súvislosti rovnako vykladajú aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn.: R 21/1992, 6MCdo/16/2012, 3MCdo/21/2011, 8Cdo/71/2017.

22.5. Otázka, ktorá príčina spôsobila škodu, je otázkou skutkovou a tie nie sú predmetom skúmania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 421 CSP. Či bol vzťah príčiny a následku priamy, bezprostredný, neprerušovaný; a nie iba sprostredkovaný je otázkou právnou a jej hodnotením sa dovolací súd vzhľadom k obsahu dovolania zaoberal.

23. V súdnej veci okresný súd tvrdil, že škoda, ktorej sa žalobca domáha, vznikla v dôsledku pasivity jeho a jeho právnych predchodcov, resp. tým, že zvolili nesprávne právne prostriedky na ochranu svojich práv. Krajský súd uviedol, že zo žalobcom tvrdených skutočností nevyplýva bezprostredná príčinná súvislosť medzi neuspokojením pohľadávky právneho predchodcu žalobcu dlžníkom a nesprávnym úradným postupom, najmä z nich nevyplýva, že boli uplatnené všetky prostriedky, ktoré mu zmluva a úverové podmienky umožňovali, aby dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky. Žalobca naopak považoval nesprávny úradný postup za rozhodujúcu a podstatnú skutočnosť, ktorá spôsobila vznik škody.

24.1. Podľa názoru dovolacieho súdu konajúce súdy nižších stupňov otázku príčinnej súvislosti posúdili správne. Keďže zistili, že postup žalobcu a jeho právnych predchodcov bol príčinou škody, skúmali, či to bola príčina jediná, bezprostredná a priama. Právny predchodca žalobcu bol v konaní Okresného súdu Nitra sp. zn. 28Cb/119/98 žalovaným. Po prvostupňovom rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté, že záložná zmluva a zmluva o zriadení záložného práva sú neplatné, podal voči tomuto rozsudku odvolanie. Samotný právny predchodca žalobcu teda mal nespochybniteľnú vedomosť, že toto rozhodnutie, napriek chybnému postupu okresného súdu, ktorý právoplatnosť na predmetnom rozsudku vyznačil, nie je právoplatné. Napriek tomu, že žalobca vedel, že záložné právo nezaniklo, si ho neuplatnil, ani osobitnou žalobou sa ho, prípadne jeho strpenia nedomáhal. Dovolací súd súhlasí, že skutočnou príčinou bola nečinnosť právneho predchodcu žalobcu, resp. jeho obrana nesprávne zvolenými prostriedkami. Za stavu, že sám mal vedomosť, že predmetné rozhodnutie nie je právoplatné, nemôže sa brániť dovolávaním sa jeho právoplatnosti. Išlo teda o príčinu priamu, bezprostrednú i neprerušovanú.

24.2. Kľúčovú úlohu tu zohráva vedomosť žalobcu resp. jeho právneho predchodcu o tom, že predmetné záložné právo nezaniklo, ani nebola právoplatne konštatovaná jeho neexistencia. Keďže právny predchodca žalobcu vedel o tom, že konanie predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti záložnej zmluvy, nie je právoplatne skončené, nie je na mieste, aby sa bránil, že na rozhodnutí bola (nesprávne) vyznačená právoplatnosť. Za stavu, že o podaní odvolania vedel, bolo jeho úlohou, aby si svoje záujmy ochránil účinným spôsobom, ktorým bolo samotné uplatnenie záložného práva, ktoré mu vyplývalo priamo zo zmluvnej dokumentácie. Nie je možné povedať, že by nesprávnym postupom súdu

bolo zmarené uplatnenie si záložného práva zo strany žalobcu alebo jeho právneho predchodcu. Žalobcovi vedomému si, že predmetný rozsudok vo veci Okresného súdu Nitra sp. zn. 28Cb/119/98 nie je právoplatný, nič nebránilo si uplatniť záložné právo tak, ako to mohol urobiť pred začatím predmetného konania, alebo by to mohol urobiť, ak by nedošlo k nesprávnemu vyznačeniu právoplatnosti. Ak mal obavy si priamo uplatniť záložné právo, mohol podať na súd návrh na určenie povinnosti strpieť výkon záložného práva.

24.3. Podľa uznesenia Veľkého senátu Občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 7. októbra 2020, sp. zn. 1VCdo/6/2019 súd je oprávnený posúdiť ako otázku predbežnú, kedy nadobudlo súdne rozhodnutie v inej veci právoplatnosť; pri posúdení tejto otázky nie je viazaný vyznačenou doložkou právoplatnosti. Pri posudzovaní správnosti údajov vyznačených v doložke nie je obmedzený žiadnou lehotou. Tento právny názor nebol ojedinelý ani v minulosti (pozri napr. rozhodnutie ústavného súdu I. ÚS 1/2003). Žalobca resp. jeho právny predchodca teda pri riadnej ochrane svojich práv mal a mohol vedieť, že vyznačená doložka právoplatnosti nemá štatút absolútnej pravdy a je prípustné jej spochybnenie, resp. oprava.

25. Na základe uvedeného teda dovolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie i odvolací súd v otázke vzniku škody žalobcu nepochybili a posúdili ju správne.

26.1. Žalobca v dovolaní ďalej výslovne uviedol, že prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Za doposiaľ dovolacím súdom neriešené právne otázky považoval: a) je ustanovenie § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné od 30.7.1997 do 10.10.1999 aplikovateľné na nepeňažný vklad do základného imania spoločnosti, pričom predmetom vkladu je nehnuteľný majetok?; b) možno sa úspešne domáhať výkonu záložného práva, ak tomu v rozhodnom čase bráni právoplatné rozhodnutie o neplatnosti záložnej zmluvy?; c) môže súd dospieť k skutkovému záveru, že nejaká osoba vie, resp. musí vedieť o nejakej skutočnosti, ktorá nie je všeobecne známa, bez toho, aby bol vykonaný na preverenie tejto subjektívnej vedomosti akýkoľvek dôkaz?

26.2. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

27. Pokiaľ ide o všetky tri otázky špecifikované v predchádzajúcom bode vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd zdôrazňuje, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie. Všetky tri otázky, ktoré v tejto súvislosti vyjadril žalobca sa týkajú potenciálneho konania, kde by súd posudzoval osud záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach, ak by sa niektorými účinnými právnymi prostriedkami právny predchodca žalobcu bránil na súde, resp. by uplatnil záložné právo. Pre potreby prebiehajúceho konania o zodpovednosti štátu za škodu sú však tieto otázky hypotetické. Právne úvahy odvolacieho súdu smerovali - pokiaľ šlo o použitie istých právnych prostriedkov, ktoré žalobca mohol a mal využiť - iba k tomu, či žalobca vykonal aktivitu, s ohľadom na existujúce pomery a jeho vedomosť o neprávoplatnosti rozhodnutia, ktoré jeho záložné právo spochybňovalo, aby sa účinne domohol záložného práva, nie k tomu, či mohol byť úspešný. Namietané skutočnosti vo vyslovených otázkach by boli predmetom iného konania. Rozhodujúce pritom je, že mal možnosť záložné právo uplatniť, keďže vedel, že záložné právo je stále účinné, ale ju nevyužil, nepodstatné je, aká bola šanca takéhoto postupu na úspech. Predpokladať ju v tomto konaní by bez zodpovedajúceho dokazovania bolo nenáležité. Možno teda uzavrieť, že od vyriešenia týchto otázok napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo. Pokiaľ ide o druhú otázku, tá je tak všeobecná, že pôsobí ako otázka akademická, tretia otázka skôr javí znaky skutkového vymedzenia a je teda otázkou skutkovou. V prípade absencie

vymedzenia právnej otázky v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože ak by k tomu pristúpil, dopustil by sa procesne neprípustného dovolacieho prieskumu, ktorý by bol (všeobecne) v zjavnom rozpore s novou koncepciou právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nastolenou prijatím aktuálneho procesnoprávneho predpisu - Civilného sporového poriadku a zároveň takýto neprípustný dovolací prieskum by sa (konkrétne) priečil i cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Na základe uvedeného možno konštatovať, že dovolanie je pokiaľ ide o horeuvedené otázky a), b), c) neprípustné.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd skonštatoval, že dovolanie žalobcu v celom rozsahu nie je dôvodné, a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

29. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) tak, že náhradu trov dovolacieho konania žalovanej nepriznal, lebo jej preukázateľne v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.